

Kari
Sumalista ja Sielua
Wirttawaisista

W i r t t ä,
Christusen Kärsimisestä.

Ensimmäinen:

Jesusen kutsuma ääni työtä tekemäi-
sille ja raskautetuille Sieluille.

Toinen:

Muistutus katzomaan uston alkajan
ja päättäjän Jesusen päälle.

Ruokista suomeksi käätyt, ja präänttiin
annetut, F. Arbergildä.

DUELIN, 1839.

Prääntäty Chr. Ev. Bäckin tykönä.

10 11 31 22

1872

1872

1872

1872

1872

Ensimmäinen.

B. F. Vinoan Jumalan korkeudes' ic.

Eli 142, taikka 226 eli myös 110.

Kuitengin pitä sanat nopiammin kulkeman kuin näisä.

JEESUS.

Ah' eik' sull' oll' tahtoo tull' morsiamer
mull? Mä sulle mun sydämen' annoin;
Mä kallist' kyll' ostin sun weripukull:
Ja siasas waiwat kaikk' kannoin. Mä
muistan, ett' edestäs orjan olin: Viel
muistan sen päiwän, koss' tähtes kuolin;
Sen todistaa haawat kuin kärsein.

2. Sā tiedät kyll' waiwan kuin ollut
on mull': Mun werisen tuskan' ja hiken':
Sā wereni woiman myös olet kyll' kuull',
Ei kolkutus ole sust' waiten'. Ah sanos
nyt! tahdok's mun pyhtön estää: O
tahdok's työ-palkan wiel' poijes kieltää?
Kuing's kuitengin olet niin kowa.

3. En ole mä luonnut sua kändämahan Yht' maallist', waan taiwallist' kruunu: Sun ostin mull' morsiamer' En ole-mahan, Ja perimän ijaista riemuu; En tullut mä weljeri Engeleille; Waan mailman syndisill' ihmisille, Mä weljer' ja HErrari tulin.

4. Katz' syndisii olen niin rakastanut, Ett asiansa päälleni otin: Pääll' ristiin myös ruumini taiwuttanut, Ja waikenn' kost' minua lyötin; En armahtan jäsendän' ainoatakan; En säästän yht' wereni pisaratakan; Sen todistaa sydämmen', kyllen'.

5. Maan kulkiana pilkas' ja surkeudes, Mä olin juur syndisten edest': Yöll' wi-lus', ja päiwill' taas kowas helltees, Mä rukoilin kaikesta wäjest' Kyll' paastoi-sin, thötä tein synnin tähden, Sain kuoleman palkaren' kaikkein nähden; Di! ajat-tel' perjantait' pitkää.

6. Jos Laban on kieltänyt hymmenes-ti, Pois Jacobilt' ansaitun palkan, Miin sä olet sadasti, tuhanneesti, Mun pyhündöni estänyt hartaan. Muist', Sumal' on syndisten edest' kuollut, Ja hijesä werises surkias' maannut; Mutt' syndinen syndii wiel' tekee.

7. Mäh! ongost nht turha mun piinan', hätän', Mun kuollon', mun waiwan' mun tustan'; Di! engös saa kaikesta thöstän' mitään? Mir' wuotaa mun haawani hullan? Ei, Sää sä lupasit, siihen luo-tan,

tan, Mun sieluni teki työt', kärkei tustan;
Mä tulen myös rawitur' vielä.

8. Ah Isän! muist' kuitengin lupaus-
tas, Tuo syndisii jalkaini juureen: Mä
odotan heitä juur' mielest' rakas, Eng'
wäsh, waan pidän heist' murheen; Mun
sydämmen halkee koss' hawaita saan, Ett'
syntinen kerjäten rukoilemaan Mult' tu-
lepi armoo ja usfoo.

9. Niin tulkaat siis syndiset minun
puolen', Suur' senlaisna kuin te nyt olet'.
Ah tulkaat, mä Jumalan Karis' olen:
Pais' minun te kuitengin kuolett', Rak'
haawojan', wertan', Kuing's niistä luu-
let. O syndinen kiiruhd' ett's thyön' tu-
let; Sull' kylkeni awoinna seisoo.

10. Mä otan sun syndis ja mitä sull'
on Isäll' annan sull' kaikki mun oman':
Sun sisarex', morsiamex' ikellen luon', Ah
usko nyt wahwast' mun sanan! Jos et sä
nyt seisahda wiivythreen, Niin loppuu
sun waiwas mun odoturen'. Tuo sydä-
mes wereni edest'.

Sielu:

11. Täs' on nyt mun sydämmen Wa-
pahajan'; Sun haawoihis minua kätkel'
Dee minull' nyt niin kuins ih' olet ha-
lan', Ett' olisin lammasten retkell', Kuin
kuulewat äänes sua seurailewat, Bert' yli-
stää, haawojas rakastawat, Ja iloittain
sydäntäs rakast'.

Toi-

Toinen.

B. E. Jag wördar din försyn ic.

1. Katz'! Sumala ja mies Suur sur-
fiast' ristiä rippuu, Ja weri hänest' tippuu,
Katz' Karitz' wiatoim Pääll' ristin rippuu
noin! Pääns alas kallistaapi, Kost'
luolem' ahdistaaapi. Häll' palikkaa mare-
taan, Tappuroill' kruunataan. Hän hy-
wain tödens' tähden pillataan kaikkein
nähdén; Rhöwärtén kessell' siin' Hän häpi-
äll' rippuu niin.

2. Nyt sydän täsä lyö, Ja khynelet
khyll' wuotaa! Kukas nyt awun tuottaa?
Täs khyhy mahdetaan, Mistäs me lewon
saam'; Kost' JESUS on näin pillatt' ja
surkijasti surmatt'. Kuin teki hywää ain',
Ja tähtti koko Lain. Mä surkijast' duo-
mittaa, Sumalast' eroitettaa, Siedän khyll'
ansaineen Hambain kiristhyren.

3. Mutt' mingäs tähden siis, Sā kaik-
kiwaldias HERU! Khyll' kärkeit mo-
nin kerran? Ah rakas! wastaa mull'
Kuing' piina tuli sull'? Mä vastaan: si-
nun tähtes Näin karsin kaikkein nähdes';
Sjainen autuus suur', Sull' weresän on
juur': Käh' uskoll' päällen' minun, niin
Ssän säästä sinun. Hänt' weren lepytti,
Sun welkas sowitti.

4. Ah! kaho JESusta, ja sitä hirmuist'
tustaa, Kuin sydämmest' händ' pustaa,
Ah!

Ah! kato Jumalaan' Kuing' surklast'
waiwataan. Nht pimeneepi filmäns':
Täs kuollon tustas' syngiäs', Ja ruu-
miins kylmenee. Kuin meit' rakastelee.
Hän sanoo: Se on tähtett', Ja armo si-
null' nähtett'. Sitte hän nukkupi, Pääns
alas painaapi.

5. Ah iloihe nht maa! Sill' Kristus
on kailk' tähttän' Sowindo uhrin päät-
tään'. O! iloih' mailma sä Jesuren
weresä, Kuin ombi tähtemm' wuotan';
meill' armon jälleen tuotan'. Nht on ra-
kastajam' Kailk' welkamm' sowittan', Ja
welkakirjan suuren Sättänht ristin juuren.
Hän wapahtaja meill': Me synnist pääs-
neet jäll'.

6. Riitos sull' olkoon suur' Kariga!
waiwais tähden. Mä sydammeštän' läh-
den. Riitän sua Jumala! Ristin päällä
riippuwa Mä olen suur' kyl' synnis';
Suitengin HERAN turwis' Eht' olen
pensijä, Niin werens' lämmittää. Kost'
syndi sydänt' kaimaa, Jesuren Katson
waiwaa, Ja hänen haawoinsa; Koht'
sydän lewon saa.

7. Ah! HERAN Zebaoth, Mä langeden
jalkais eteen, Niin kuin laps rukoilehen:
Ann' minull' weres se, Kuin mielen roh-
waisee. Ann' haawas minun parat', Ja
woima uskoa alat', Ja tappur' kruunulla,
Saat minull' kunnija. Sydämmen' kir-
joit' juuri, Sun hätäs waiwas suuri. Niin
liitän sinua täällä Ajaas ja ijat' siellä.

8. O taimaan Tuomari, Kuin laiketi
tyllä tiedät, Ja oikein tuomit' taidat; Ar-
mos minull' ain', Ja voimas alat' lain;
Mun anna minun nukkua laiskuteen, Ja
niin hukkuu; Waan wirjast' sodasa, Mä
häijyt vastaja Mä eri minust' kostaan;
Waan alla laiken tustan, Mua kuollos
tuekoon, ja lewon andakoon.

6. Mun palveluren' ain' Paimenen
tylön' lienee, Hän ihe minun wienee Lau-
mansa seuraan näin. Nyt' ja ain edes-
päin. En Hänest' enä erii, Waikk' wuo-
tais sydän weri; Waan Händä rakastan,
Ja piinaans kunnioitan. Sull' HERa!
kiitost aina Weisamaan woimaa lainaa?
Sinun rakastelen, Ja uskos' palvelen.

10. Nyt Amen sanon mä, Kosk' lop-
puu tämä weisu, Sull' kiitos olkoon JE-
su, Isän ja Hengen kans, Tästä ja laikes
maas'. Sun ihmetöitäs Jumal', Ylistän
Henges woimall'; Sä näytit armos mull',
Siis kiitost' weisaan Sull' Mull' HER-
ran armo suuri On annett' armost' juuri;
Händ' kiitän iloifest'. Nyt ja ain' iijäifest'.

